

Eucharistie, Svátost oltářní, není neosobní věc a život věčný není nekonečným časem našich radovánek

Při svých modlitbách rád zajdu večer do kostela, když už je všude klid a ticho. Zapálím svíce a vystavím Eucharistii. Přistihl jsem se, jak po nějaké chvíli modlitby jdu k Eucharistii a posouvám ji trochu dál, abych ještě lépe viděl. Došlo mi, co jsem udělal. Jako by byla Eucharistie „věc“ mé náboženské potřeby.

Nebezpečí „zpředmětnění“, vidět Eucharistii jako předmět mé náboženské potřeby. A nejen Eucharistii. Co se vám vybaví, když se řekne „život věčný“? Nevnímáme ho tak trochu podobně? Jako jen jakýsi čas bez konce, v němž nám má být jednou moc dobře? Obě témata se totiž objevila v evangelijním úryvku této neděle (*srov. Jan 6,51-58*).

V úryvku třikrát zazněla podobná věta z Ježíšových úst:

„Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky“ (Jan 6,51b). „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný“ (Jan 6,54). „Kdo jí tento chléb, bude žít navěky“ (Jan 6,58).

Třikrát zazněla souvislost mezi chlebem, Kristovým tělem, a věčným životem. Pro katolíka není těžké uvěřit doslovně těmto Ježíšovým slovům. Církev tak věří už třetí tisíciletí, koncily a teologové zprecizovali tuto víru svými přesnými definicemi, liturgie už třetí tisíciletí vyjadřuje tuto víru, generace na generaci ji takto předává. Jenže nebezpečí onoho zpředmětnění je stejně tak aktuální, o to více, když se Eucharistie stala každodenní záležitostí.

Položme si otázku? Jak vnímáme Eucharistii čili Svátost oltářní a jak vnímáme život věčný? Nevnímáme je jen jako věci týkající se našeho prospěchu, byť duchovního? Nevnímáme Eucharistii jako jakýsi náboženský lék, které spolkneme a tím máme zaručeno nebe? Jakýsi nebeský paralen, acylpyrin pro věčný život, nebo pojistku, co kdyby to vše byla pravda?

V úryvku Ježíš vyslovil jednu negativní větu s absolutní podmínkou: *„Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život“ (Jan 6,53b)*. Běžné pochopení této věty je: Bez přijímání nelze jít do nebe. Opět předmět naší potřeby, nebe. Co touto větou myslel Ježíš?

Můžeme si ukázat na dva extrémy, dvě polohy víry, které Ježíš nikdy nemyslel:

1) Běžnou představou mnoha lidí je, že podmínkou věčné radosti v nebi je dobrý život. Nekrást, nezabíjet, být věrný, nelhat, prostě neubližovat. Dalo by se to shrnout do Ježíšovi věty: *„Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů, pro mne jste udělali“ (Mt 25,40)*. Jenže Ježíš to takto odděleně nikdy neučil. Představa, že si nebe každý nějak zaslouží, to odporuje už jenom Ježíšovu příchodu coby Boha na tuto zem. Kdyby si dal každý nebe svým dobrým chováním, nemusel by Ježíš na zem chodit. Ježíš nebyl pouhým myslitelem, morálním kazatelem, který by učil, jak mají lidé žít.

2) Na druhé straně si říkat, když dnes přijmu svaté přijímání, tak mám vyhráno, protože jsem přijal lék nesmrtelnosti, tak takhle to Ježíš také nemyslel. Nevytvořil přece armádu polykačů svatých hostií, kteří si tímto způsobem pojišťují nebe.

Ježíš učil, že kdo nebude jíst jeho tělo a pít jeho krev, které jsou „*skutečným pokrmem a skutečným nápojem*“ (srov. Jan 6,55), ne jen jakýmsi symbolem, bude mít život. Nejde jen o symboliku, nejde jen o vyjádření přání, že bychom si přáli být Ježíšovi blízko. Tento obřad, neustanovil nikdo z apoštolů, ani žádný náboženský myslitel. Ustanovil ho sám Bůh, Ježíš Kristus. Smyslem této věty je toto: Ježíš je tím životem, on je tím věčným životem. On, který se dává jako pokrm. On, který svůj život a své tělo dává za život světa (srov. Jan 6,51c). Důvodem jezení Kristova Těla, chleba života, je být spojen osobně s Ježíšem Kristem: „*Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm*“ (Jan 6,56).

Mít život (věčný), znamená, být stále s Ježíšem. Přijímat Eucharistii, znamená být s Ježíšem. Znovu a znovu se ho takto osobně dotýkat a připomínat svému srdci, chci být s Ježíšem, jsem s Ježíšem. On takto chce být nyní se mnou. On takto je se mnou. Eucharistie ani věčný život, tak nejsou nějakými věcmi, ale je to sám Ježíš, který chce být dnes takto přítomen. Ježíš přece řekl: „**Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe**“ (Jan 6,51a). Je to On, kdo tímto způsobem chce přicházet k lidem všech zeměpisných šířek a délek, k lidem všech časů. Je to On, kdo je Eucharistií, je to On, kdo je tím věčným životem.